

Udpluk om Jakob

Jakob snyder Esau

(Første Mosebog kap. 27 vers 1-40)

¹ Isak var gammel, og han begyndte at blive blind. En dag kaldte han på sin ældste søn, Esau. ² »Jeg er en gammel mand nu,« sagde Isak til Esau, »og jeg ved ikke, hvor længe jeg stadig trækker vejret. ³ Tag din bue og dine pile, gå på jagt, og skyd et dyr til mig. ⁴ Lav så min livret, og servér den for mig. Så vil jeg give dig Guds velsignelse, før jeg dør, så du får lykke og styrke, for du er min ældste søn.« ⁵ Men Rebekka hørte, hvad Isak sagde til Esau, og så snart Esau var gået, ⁶ sagde hun til Jakob: »Hør her! Jeg har lige hørt din far sige til Esau, ⁷ at han skal skyde et dyr og lave et godt måltid til ham. ›Så vil jeg velsigne dig, før jeg dør, og Gud skal være vidne på det,‹ sagde han. ⁸ Men hør nu her, min dreng. Gør præcis, som jeg siger: ⁹ Gå ud til dyrene, og hent to af de bedste gedekid. Jeg laver din fars livret af dem, ¹⁰ og så kan du servere maden for ham. Så bliver det dig, han velsigner, før han dør.« ¹¹ »Jamen mor,« sagde Jakob, »Esau har hår over det hele, og det har jeg ikke. ¹² Så snart far rører ved mig, opdager han jo, at jeg prøver at narre ham. Så vil han forbande mig i stedet for at velsigne mig.« ¹³ Men Rebekka svarede: »Lad forbandelsen ramme mig, hvis det skulle ske, min dreng! Bare gør, som jeg siger. Gå ud og hent gederne til mig!«

¹⁴ Jakob gjorde, som hans mor havde bedt om, og hentede de to kid. Rebekka tilberedte dem nøjagtig, som hun vidste, Isak kunne lide det. ¹⁵ Så tog hun det tøj, som Esau plejede at have på derhjemme, og gav det til Jakob. ¹⁶ Hun vikledede skindet fra gederne omkring hans arme og hals. ¹⁷ Så rakte hun Jakob den lækre mad og det friskbagte brød, ¹⁸ og Jakob gik ind til sin far. »Far?« sagde han. »Hvem er du, min søn?« spurgte Isak, »Esau eller Jakob?« ¹⁹ Jakob svarede: »Det er mig, Esau, din ældste søn. Jeg kommer med maden, som du bad om. Sæt dig til rette og spis det, så jeg kan få Guds velsignelse.« ²⁰ Isak spurgte: »Hvordan kunne det gå så hurtigt?« »Gud lod dyret komme hen til mig,« sagde Jakob. ²¹ »Kom tættere på, så jeg kan røre ved dig,« sagde Isak. »Jeg vil være sikker på, at du virkelig er Esau.« ²² Jakob gik tættere på, og Isak rørte ved ham og sagde for sig selv: »Han taler som Jakob, men hans arme føles som Esaus.« ²³ På grund af de behårede arme lod Isak sig næsten overbevise. ²⁴ Han spurgte dog for sidste gang: »Men er du virkelig min søn Esau?« »Ja, jeg er,« svarede Jakob. ²⁵ »Godt, min dreng,« sagde Isak, »kom med maden. Når jeg har spist den, vil jeg velsigne dig.« Jakob kom hen til sin far med maden, og Isak begyndte at spise. Han drak vin til, og Jakob sørgede for, at han ikke manglede noget. ²⁶ Da han var færdig, sagde Isak: »Kom herhen og kys mig, min søn.« ²⁷ Jakob gik hen og kysede ham, og da Isak mærkede duften fra hans tøj, blev han for alvor overbevist, og han gav Guds velsignelse videre til sin søn med disse ord:

»Min søn dufter
som markerne,

der har fået deres kraft fra Gud.

²⁸ Gud skal give dig

dug fra himlen

og frugtbarhed fra jorden:

overflod af korn og vin.

²⁹ Folk skal blive dine slaver,

og lande skal bøje sig for dig.

Du skal herske over dine brødre,

og dine søskende skal bukke sig for dig.

Alle, der ønsker noget dårligt for dig,

skal selv rammes af det.

Og alle, der ønsker dig et godt liv,

skal selv få det.«

³⁰ Netop som Jakob var på vej ud af teltet, hvor Isak havde velsignet ham, kom Esau hjem fra jagten.

³¹ Han tilberedte et lækkert måltid mad og serverede det for sin far. Han sagde: »Sæt dig til rette, far, og spis det kød, som jeg har skudt til dig, så du kan give mig Guds velsignelse.« ³² Men Isak

spurgte ham: »Hvem er du?« Esau svarede: »Jeg er jo din søn – din ældste søn, Esau.« ³³ Isak begyndte at ryste over det hele: »Men hvem var så det, der kom med mad til mig lige for lidt siden?

Jeg spiste det hele og velsignede ham. Det var lige inden, du kom, og nu har jeg ladet ham få Guds velsignelse!« ³⁴ Da Esau hørte det, råbte han højt af raseri: »Hvad så med mig, far? Du må også

velsigne mig.« ³⁵ Men Isak sagde: »Det var din bror. Han har narret mig. Han har taget den velsignelse, du skulle have.« ³⁶ »Det er ikke så mærkeligt, han hedder Jakob,« græd Esau. Jakob

betyder nemlig 'han griber fat'. »Nu har han snydt mig to gange. Først tog han de rettigheder, jeg havde som ældste søn, og nu har han stjålet den velsignelse, du ville give mig. Er der slet ikke noget,

du kan give mig?« ³⁷ Isak sagde til Esau: »Jeg har gjort Jakob til hersker over dig. Jeg har sagt, at alle hans brødre skal blive hans slaver. Jeg har lovet ham rigdomme af korn og vin. Så hvad er der tilbage,

som jeg kan give dig, min dreng?« ³⁸ Esau satte sig hulkende ned og sagde: »Men kan du da ikke velsigne mig også, så jeg får lykke og styrke?« ³⁹ Efter at have tænkt sig lidt om sagde Isak:

»Du kommer til at leve

langt borte fra jordens frugtbarhed

og himlens dug.

⁴⁰ Du kommer til at leve af dit sværd

og være din brors slave.

Men når du til sidst gør dig fri,

kaster du hans lænker af dig.«

Jakob ser Gud i en drøm

(Første Mosebog kap. 28 vers 10-22)

¹⁰ I mellemtiden havde Jakob forladt Beersheba og var på vej mod Karan. ¹¹ Ved solnedgang kom han til et sted, hvor han besluttede sig for at slå lejr natten over. Han fandt en sten, som han lagde sig til at sove op ad. ¹² Om natten drømte han om en trappe, der begyndte i himlen og nåede helt ned til jorden. Guds engle gik op og ned ad trappen, og ¹³ øverst oppe stod Gud. Han sagde: »Jeg er Gud, din stamfar Abrahams Gud og Isaks Gud. Den jord, som du ligger på, vil jeg give til dig og dine efterkommere. ¹⁴ De skal blive lige så mange som sandkorn på jorden. De kommer til at sprede sig mod øst og vest, mod nord og syd. Alle folk på jorden vil blive velsignet og få lykke og styrke gennem dig og dine efterkommere, ¹⁵ og en dag vil jeg lade dig komme tilbage til det her land. Jeg vil være hos dig og beskytte dig overalt, hvor du kommer hen. Jeg vil aldrig forlade dig, men give dig alt det, jeg nu har lovet dig.«

¹⁶ Da Jakob vågnede, sagde han: »Gud er her, uden at jeg vidste det!« ¹⁷ Han blev grebet af frygt og sagde: »Det her er et overvældende sted! Det er Guds hus. Det er porten til himlen!« ¹⁸ Så snart det var blevet lyst, stod han op, tog stenen, som han havde ligget op ad, rejste den på højkant som en hellig sten og indviede den ved at dryppe lidt fin olie på den. ¹⁹ Han gav stedet, der tidligere blev kaldt Luz – og hvor han nu havde sovet – et nyt navn: Betel, for det betyder 'Guds hus'. ²⁰ Samtidig aflagde han et løfte: »Hvis Gud virkelig vil være hos mig, hvis han vil beskytte mig på min rejse og sørge for, at jeg hverken kommer til at fryse eller sulte, ²¹ og at jeg kommer hjem i god behold, så skal han være min Gud. ²² Stenen her, som jeg har rejst, er tegnet for Guds hus. Her skal man bede til ham. En tiendedel af alt dét, han giver mig, vil jeg give tilbage til ham som offergave.«

Jakobs store kamp

(Første Mosebog kap. 32 vers 23-33)

²³ Om natten stod han op og førte sine to koner, sine to slavekvinder og sine 11 sønner ned til vadestedet over Jabbokfloden. ²⁴ Han hjalp dem over på den anden side, og bagefter sendte han alle sine ejendele over, ²⁵ mens han blev alene tilbage. Pludselig kom der én, som ville slås med ham. De kæmpede, indtil solen var ved at stå op. ²⁶ Hans modstander kunne se, at han ikke kunne vinde over Jakob, ikke engang, da Jakob til sidst fik et slag på hoften, så den gik af led. ²⁷ Manden sagde derfor: »Solen står snart op, så slip mig nu!« Men Jakob svarede: »Jeg slipper dig kun, hvis du velsigner mig.« ²⁸ »Hvad hedder du?« spurgte manden, og han svarede: »Jakob.« ²⁹ »Du skal ikke længere hedde Jakob,« sagde manden. »Fra nu af skal du hedde Israel, for dig kan man ikke vinde over, hverken når du kæmper med Gud eller med mennesker.« Manden kaldte ham Israel, fordi det betyder 'Gud kæmper'. ³⁰ »Hvad er dit navn så?« spurgte Jakob. »Hvorfor vil du vide det?« sagde manden – og så velsignede han Jakob, så han ville få et langt og godt liv. ³¹ Jakob kaldte vadestedet for Penuel, som betyder 'Guds ansigt', for som han sagde: »Her har jeg stået ansigt til ansigt med Gud og sluppet fra det med livet i behold.« ³² Solen var nu stået op og varmede Jakob, da han

krydsede vadestedet Penuel, men han haltede på grund af sin hofte. ³³ Til minde om, at Jakob blev såret på hoften, spiser israelitterne stadig ikke den sene, som sidder ved hofteskålen, når de slagter et dyr.